

Zelfbeeld

Om het beeld
van zichzelf
dat God zag
in Jezus

schiep Hij
de wereld:
God wilde
mens worden.

Jezus

jij bent zo
rechtstreeks
van God gekomen
dat ik door jou
rechtstreeks
tot God kan komen

door op jou
te lijken
kan ik op God
gaan lijken
want jij lijkt
op God

Verschijsning

Het is eigen aan de mens
zich te willen uitdrukken
in de uiterste weergave
van zichzelf, in een
volmaakt zelfbeeld.

Ook de mensheid wil
aan het menselijke
de hoogste en diepste,
de schoonste en volmaaktste
uitingsvorm geven.

Dat is omdat men
het goddelijke wil zichtbaar
maken in alle volkomenheid -
omdat God zich volkomen wil
zichtbaar maken in het menselijke.

Daarom wilde God eenmaal
in alleruiterste zin zichzelf
tonen, zichtbaar worden.
Deze volmaakte verschijsning
van God is Jezus.

Het goddelijke straalde
door in hem, meer
dan in alle andere
grote Go-verschijsnende
heiligen en profeten.

Visioen

In Jezus zag God
zijn droombeeld
verwerkelijkt.

Eens zou alle
boosheid omslaan
in goedheid

en alle duisternis
zou worden weggevaagd
door het licht.

Door zelf mens te
worden, zou er een
nieuwe wereld ontstaan -

door alle menswordingen
van zichzelf
de eeuwen door.

Daarom koos God
deze weg onze weg
zijn weg.

Midden onder ons

Jezus was één mens,
één beeld en gelijkenis,
ziel en lichaam van God.
Hij was vervuld van liefde,
het wezen van God.

Liefde die zich prijsgaf
aan de ernst en intensiteit
van een groot ideaal.
Liefde die alomvattend
te groot was voor één alleen.

Alleen, zonder volgelingen,
in het mild gezelschap
van zijn vriend Lazarus,
in de zorg van Martha,
in de verliefdheid van Maria.

Een kleine romance aan de bron
met Sichara, de Samaritaanse
verwante van hart en geest.
Jezus leek op de Samaritaan
die de gewonde in zijn armen nam.

Maar Jezus was één mens.
Er was zo veel
wat hij niet was of deed.
Zo veel van God
wat in hem niet was te zien.

Was het gewone van de lach,
de humor en het spel
met alle kleine geestigheden
zo vanzelfsprekend in hem
dat het vermelden overbodig was?

Maar zelfs wanneer
zijn drie laatste jaren
door ernst werden overschaduwd,
dan nog is hij voor mij
'Zoon van de Zon'.

Hij zag het hemellichten,
de eerste schepping in een kind,
hoe vlammen speelden tussen
lichamen die begeerden -
hij zag Gods aangezicht.

Voor mij is hij gebleven
de jeugdgeliefde,
zijn hand ligt in mijn zij -
en dan weer dolt hij
met mij door het bos.

Want liefde straalt
en breekt breeduit in lach
en vrolijkheid naar buiten.
Zijn heldere ogen zijn
scheppers van het licht.

Eredienst zonder lach
doet God oneer aan.
Waar de accordeon
verstilt in haar musettes,
versterft de lach.

Daar wordt gescheiden
wat God verenigd heeft:
ziel en zinnen,
geloof en leven,
God en mens.

Voor mij is Jezus
het oerbeeld van de mens,
die ik meer herken
in mensenlief en -leed
dan in overernstige gebeden.

Eens zullen gewijde zangen
die hoog opklinken
van het bruiloftsbed
als een hooglied
in de gewelven blijven hangen.

Dan staat het altaar
voor het feest der zinnen
midden op het dorpsplein klaar
en worden voor het liefdemaal
de gaven aangedragen.

Het Thialf-stadion
is één grote wave.
Hier golft de blijdschap
van God, als Johan Koss
in deze tempel triomfeert.

Er gaat een trilling
door de mensen
als Katharina Witt
de Charleston danst
op heilige vloer.

De carnaval in Rio
brandt onder de voeten
als een jonge god
temidden van lichtgeklede
schonen de Lambada danst.

En als Wibi Soerjadi
vleugelzacht zijn ziel
neerlegt op het klavier
'pour un enfant défund',
zingt God van ontroering.

Midden onder ons staat hij,
onbekende minnaar Jezus,
danser, speler van het licht.
Zijn lichaam smaakt als brood,
zijn bloed is rode wijn.

